

B2-páholy

Maga sem tudta, mióta ül ebben a páholyban, mert már nem emlékezett arra, mikor ült be ide először. Szeretett hajnalonta elbámézkodni itt, nézni a magányos előadásokat. Mindig azokat az előadásokat, amelyek csak miatta történtek meg ezen a színpadon. Egy idő után talán el is hitte, hogy az előadások általa történnek meg; hogy ebben a színházban mindig az ő történeteit játsszák. Jobb vagy rosszabb történeteket. De éppen olyanokat, amilyeneket látni szeretett, vagy amilyeneket látni volt képes, amikor beül. Azt is megszokta, hogy ebbe a páholyba csak ő ülhet be, havonta egyszer. Persze, nem minden hónapban jutott el ide. Amikor elhagyta a világot, és sötét örvények között hanykolódott az életéért, elmaradtak az előadások. Legalábbis így képzelte, hogy elmaradtak. Az ember szereti azt hinni, hogy ahol ő nincs, ott nem is történik semmi. A világ annyi, amennyi láthatóvá, befogadhatóvá válik a számára. A többi nyilván csak szolipszista vízió.

Háta mögött valaki hangtalanul megnyitotta a páholy ajtaját, belépett rajta, majd ugyanolyan hangtalanul becsukta maga mögött. Nem fordult, csak érezte a másik jelenlétét, ettől némi nyugtalanság fogta el. Valaki a vállára tette a kezét. A naplementét nézed?, kérdezte. A naplementét. Most az van soron. Az én naplementémet, mondta, nem titkolva, ragaszkodik a látvány kizárólagos birtoklásához. Ez történetesen az én naplementém is, mondta a másik, és szuszogva lehuppant mellé a puha, piros bársonyborítású fotelbe. Nem nézett rá. Megismerte. Hogy kerülsz ide, Gyuri?, kérdezte. Csak úgy jöttem. Ez az utolsó naplementéd itt, bámulni akarom. Az enyém is. Ahogy ezt mondta, szomorúnak tűnt. Nem kérdezte, hogy miért. A páholyban csönd volt, sűrű, de üres csönd. Bezár a színház. Ez az utolsó előadás, amit még itt végignézhetsz. A vírus miatt zár be? Nem, válaszolta Gyuri, a vírusnak ehhez az égvilágon semmi köze nincs. Hallgattak. Az alkony miatt. Ez most olyan romantikus, vagy inkább amolyan metaforikus, próbált meg ironizálni. Ilyen is, olyan is. Romantikus is, meg metaforikus is. Pontosan értették egymást, fölösleges volt bármiféle magyarázat. Nézték tovább a naplementét. Együtt. A Wesselényi utcában találkoztak először, jutott az eszébe. Egy szerkesztőségben. Fiatalok voltak, szinte nehéz elhinni, hogy mindketten voltak fiatalok is. Aztán rájött, hogy ennek sincs jelentősége. Túl erős volt az emlékekhez képest a mostani metafora. Bármire képest. Abbahagyod?, kérdezte. Már abbahagytam. És ez a páholy? Ha nincs színház, akkor értelmetlen a páholyt is fönntartani. A páholyt a színház találta ki. Az nem lehet, hogy a páholy találta ki magának egy színházat? Már nem lehetett pontosan megállapítani, ki beszél. Nem bánod? Elfáradtam. Nem azt kérdeztem! Elfáradtam. Te nem szoktál elfáradni? Csak sokára válaszolt. Nagyon is el szoktam fáradni. Mi lesz veled a színház után? Még egy darab élet. Mi lesz veled páholy nélkül? Talán egy darab másik színház. Páholy nélkül. Ennek így kell lennie, mondta. Nézték tovább a naplementét. Megyünk?, kérdezte végre valamelyikük. Menjünk! Kiléptek a naplementéből, ki a páholyból, nem fordultak vissza. Kint, az ajtó előtt néhány deszka hevert, szögek és kalapács. Ezt meg kell most csinálnom, mondta. Egyenként emelte föl a deszkákat a szőnyegről, és szögelt rá őket az ajtóra. Végigballagtak az üres folyosókon, nem néztek bele a nagy tükrökbe, nem látták a homályba vakult folyondárokat a falakon. A színház bejárata előtt is deszkák heverték, szögek és kalapács. Ezt már neked kell beszőgelned, mondta, és kezet nyújtott. Szerbusz, és köszönöm. Nézte a távolodó Szondi György hátát, amíg be nem fordult a sarkon. Fölemelte az első deszkát, és beverte az első szöveget. Észre sem vette, hogy már hajnalodik, nyirkos, ismeretlen volt a hajnal. Az utolsó szöveget viszont nem adta oda az utolsó deszkanak. Zsebre vágta, és elindult valamerre. Maga sem tudta, hová.

Zalán Tibor

NAPÚT

Irodalom, művészet,
környezet
XXIII. évfolyam + I.
„Szamizdat” szám

Szondi György és a Cédrus Művészeti Alapítvány tiszteletére kiadják Szondi György barátai, a „naputasok”.
Megjelenik egyszer s utoljára. „A szamizdatlan Napút folyóirat szerkesztői:” **Bába Szilvia** (művelődés), **Babics Imre** (vers), **Balázs Géza** (nyelvművelés), **Bognár Antal** (évkönyv), **Elek Szilvia** (zene), **Kovács Ildikó** (szöveggondozás), **Prágai Tamás** (örökös szerkesztő) **Sebeők János** (környezet), **Csáji László Koppány** (e lapszám szerkesztője), **Vincze Judit** (e lapszám tördelője), **Toót-Holló Tamás** (próza), **Wehner Tibor** (művészet), Napút-kör: **Báthori Csaba**, **Bereményi Géza**, **Doncsev Toso**, **Gráfik Imre**, **Jankovics Marcell**, **Dr. Koncz Gábor**, **Radnóti Zsuzsa**, **Rakovszky Zsuzsa**, **Szakolczay Lajos**, **Szörényi László** (tiszteletbeli konzulensek).

Alapította: **Masszi Péter**. Lapterv: **Gosztola Gábor**.

Szerkesztőség: 1136 Budapest, Pannónia u. 6.

Telefon: (1) 247-6657 • (30) 51 1-3762 • E-mail: szonyg@gmail.com • Honlap: www.naputonline.hu

A Cédrus Művészeti Alapítvány adószáma: 18110661-2-41

Nyomdai kivitelezés: Érdi Rózsa Nyomda. „Szamizdat” lapszám, kereskedelmi forgalomba nem kerül.

B2-páholy -

Zalán Tibor tárcája borítóbelső

Levéletképek

Sándor György: GYURIKÁM!	3
Hegyi Botos Attila: Pontuszi levél (Szondi Györgyhöz)	4
Kovács Ildikó: 25 + 1	5
Bába Szilvia: A mi(ndigderűs) Szondi Gyurink	6
Suhai Pál: Múltidéző (Válogatás „Szondi”-levelekből)	7
Székelly András Bertalan: Képzeltbeli levél Skultéty Csaba barátomnak a Mennysországba	10
Dr. Koncz Gábor: Szondi György köszöntése	13
Vincze Judit: mindigderűvel	14

Emlélekezés

Wehner Tibor: Nem foglalkozott a függőfolyosón uralkodó felfogással	15
Bognár Antal: SZONDIÁBÉCÉ (Szubjektív saga 101 szilánkja)	17
Báthori Csaba: Három nonszensz legenda mindig derűs szellemben	21
Fucskó Miklós: Szondi 75.	24
Fucskó Miklós: Mátrai plener	25
Elek Szilvia: Minap betértem Gyurihoz	26
Sziklavári Károly: Szondi György önzetlensége	27
Csáji Attila: Szondi György és az elkötelezettség	28
Doncsev Toso: Sün	30
Baley Endre: Duducok és egyebek	31

Ablakanapnak

Babics Imre: Kilenc betű, kilenc mondat	33
Tamási Orosz János: Szimfónia széthulló hangjegyekre (Szondi Györgynek, mégis-derűjét kérve)	34
Szakolczay Lajos: Kultúrák szívében	40
Toót-Holló Tamás: Gyuram	41
Hétvári Andrea: A fényűszó	45
Lukáts János: NAP ragyog	46

Suhai Pál: Napútravaló 47
 Suhai Pál: Kis Napút-induló. 47
 Suhai Pál: Szent György-napi felfohászkodás 48
 Suhai Pál: Születésnapra
 (A Napút búcsúzója) 49
 Szabó Palócz Attila: Mindigderű. 51
 Domokos Johanna: derűt keresve 53
 Füleki Gábor: Napnyugta 54
 Boldogh Dezső: Borospohár. 57
 Boldogh Dezső: Elemér 58
 Virágh László: Szent György-hymnus 60

Hetedhatok

Tasnádi Edit: Bolgárok, törökök, magyarok... 62
 Kemal Özer versei (ford. Tasnádi Edit). 64
 Şaban Mahmudoğlu Kalkan versei
 (ford. Tasnádi Edit) 67
 Részletek Bószifár Bhadadzsviptájából
 (ford. Batári Gábor) 70
 Karsai János: Szondi-kaleidoszkóp 78
 Quintus Aurelius Naso: Nap(út)lemente
 (ford. Csáji Gyöngyvér Dorottya
 és Csáji László Koppány) 81

Tanulmányolódás

Zsávolya Zoltán: Az „utolsó” szerkesztő II.
 (Szondi György és a
 Napút folyóirat indulása) 82
 Kabdebó Lóránt: Árulások halmaza? –
 A hősiesség diadala! 98
 Szentmártoni Szabó Géza: Kolozsvári Márton
 és György Szent György-szobrának
 története 102
 Tamási Orosz János: „Élek gyönyörű
 kalodában, s azóta is, tovább.”
 Derűs tűnődés Szondi György
 Gondolomunk című kötetéről. 116
 Kakasy Judit: Szondi György születésnapja
 és Szent Longinus 120
 Csáji László Koppány: Napút-inkubátor. 128
 E számunk szerzői. 130
 Részlet Ditzendy Attila Szondi Györggyel
 készített interjúból borítóbelső

NAPÚT

**Irodalom, művészet,
 környezet**

XXIII. évfolyam + I
 „szamizdat” szám

**mindig egyedül
 együtt derűvel**

Lectori Salutem!

Ez itt éppen az, és épp nem az, aminek látszik... Napút a naputasoktól, a láthatár mögé hanyatló Nap visszfényében. Fejet hajtunk a Naputat járó Égderék-Atyának, akit mi már csak egyszerűen Szondigyuriként ismerünk, vagy mindigderűsnek. Aki létrehozott egy értékmentő, mégis pártsemleges irodalmi közösséget, táborokon és irodalomipari gépezeteken kívül, azt vallva, hogy egyedül együtt jobb! Titkos szamizdat Napút-szám ez. Meglepetés. Kereskedelmi forgalomba talán csak az irodalomtörténet teszi majd, mert így akár még az Idő is tiszteleghet annak a Szerkesztőfőnek, aki szellemiségével és szervezőkészségével létrehozta a „naputasok” körét, egy rendkívül nyitott, mégis az itt-és-mostra érzékeny magyar irodalmi műhelyt, amilyen annak idején a Koszorú vagy később a Nyugat is lehetett. A lapszámbe mutatónkon, irodalmi esteken így köszönt minket: Jó Napút! Neked is, drága Gyuri!

(Csáji László Koppány)